

Prædiken til 2. søndag efter helligtrekonger

Joh. 2, 1-11

*Åh Gud, du førte mig ad kirkerum
Til dagens vide bue.*

*Her skal jeg seende og stum
Din dybe sandhed skue. Amen! (Ole Sarvig,
"Salmer og begyndelser til 1980'erne")*

Inde på Nørrebro, i Hans Tavsenparken, med ryggen til Assistens Kirkegård, sidder en kopi af Michelangelos Moses. Hvis I en dag tager derind og ser skulpturen, vil I måske undre jer over, at Moses har horn. Forklaringen er meget simpel. Det er ikke en eller anden raffineret pointe fra Michelangelos side, men skyldes simpelthen en gammel fejloversættelse. I Bibelen står der, at det strålede om Moses' ansigt, da han kom ned fra Sinai-bjerget. Og det var denne passus i den latinske Bibel, der fejlagtigt blev oversat til, at Moses havde horn, fordi de to ord – stråleglans og horn – minder om hinanden på hebraisk. Horn eller ej, meningen er klar nok: Moses kommer ikke upåvirket ned fra bjerget. Han er forvandlet. Han er forvandlet, skønt han endda kun har set Guds herlighed fra ryggen. Og når Gud kun lader Moses se sin herlighed fra ryggen, så er det ikke for at være fedtet eller smålig. Det er ren omsorg fra Guds side, gribende beskrevet i det

lille uddrag fra 2. Mosebog, jeg læste før.

For Guds magt er stor, hans nærvær kan være knusende. Men han vil ikke nægte Moses synet af sin herlighed. Da ingen kan se Guds ansigt og beholde livet, anviser han Moses et sted, hvor han kan stå, beskyttet i en klippespalte. Der vil Gud Herren dække for Moses' øjne, indtil han er kommet forbi, men tage hånden væk tidsnok til, at Moses når at se ryggen af Guds herlighed. Det med at Gud går forbi, det har vi hørt før; da israelitterne blev reddet ud af Egypten. Den sidste af de ti plager var som bekendt, at Gud selv gik gennem Egypten og bragte død til egypternes huse. Men de steder, hvor israelitterne, Moses' folk, boede, gik han forbi. De havde forinden fået at vide, at de skulle slagte et lam og smøre blodet fra lammet på dørstolpen som kendetegn. Det er den nat, da Gud gik forbi, som mindes ved den jødiske påskefest. Påske – på hebraisk pesach – betyder netop "gå forbi".

Hvor tit mon det sker for os? At Gud går forbi? At vi ser hans herlighed fra ryggen? Hvor tit løfter vi blikket og ser en flig af noget stort, herligt og strålende, som er forsvundet igen, før vi rigtig fik tid til at kigge? Den indirekte meddelelse, det som antydes,

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
- hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

men ikke siges direkte, hvor tit rammes vi af det, som Moses, der blev forvandlet? Eller som det skete til brylluppet i Kana, hvor vand blev til vin? Og siden det endda var god vin i rigelige mængder, så må vi også gå ud fra, at den gjorde sin virkning på bryllupsgæsterne. Hos Johannes fortælles det, at det var det første tegn. Et tegn, som åbenbarede Guds herlighed. Tegnet er ikke svært at forstå, når vi nu om lidt skal fejre nadver og drikke vin. I fortællingen fra brylluppet er vi endnu ikke nået så langt. ”Min time er endnu ikke kommet”, siger Jesus. Den, tiden, kommer senere, netop til påskefesten, hvor Jesus spiser sit sidste måltid med disciplene og indstifter nadveren. Det er som et sindrigt væv af billeder, der reflekterer hinanden. Vinen, bryllupsfesten, nadveren, påsken, blodet. Jesus er både brudgommen og offerlammet, mens vi er dem, der ser Guds herlighed gå forbi, og forvandles. Vin og blod, livgivende, brusende og berusende.

I fortællingen er der en pointe i, at underet sker i Kana, i Galilæa, langt fra templet i Jerusalem, hvor Gud siges at befinde sig i det allerhelligste. I templets inderste må ingen komme, til bryllupsfesten er der blevet inviteret vidt og bredt. Både Jesus og alle hans disciple. Det er også som et tegn, eller en del af det tegn, der viser hen til tidspunktet, hvor Jesus skal herliggøres. For da det øjeblik endelig kommer, sker det ikke i stråleglans. Der er ikke noget Sinaibjerg, kun en galgebakke og et kors, den rene elendighed. Dét er herliggørelsen, dét er den time, som Jesus venter på. Jesus herliggøres, idet han går ind i hver menneskesjæl og tager dens lidelse og smerte på sig. Brorson

skriver om det i ”Den yndigste rose”. Den finder vi på ydmyge steder, blandt torne og støv. Jesus tager det menneskelige på sig, derfor findes han i hvert et menneskes smerte, i vores fornedrelse, i vores indre mørke. Når Paulus’ breve er fulde af formaninger om næstekærlighed, så er det ikke bare praktiske formaninger og moraliserende henstillinger. Det er noget, der går dybere, fordi det er i vores liv med hinanden, at vi ser Guds herlighed. Det er i vores fællesskab, at Guds herlighed går forbi os. Vi ser det ikke direkte, vi ser det fra ryggen. Og nogle gange ser vi det slet ikke, fordi vi forsømmer at kigge efter det. I hele det mylder, som det er at leve i verden, at finde ud af, hvem man er; hvordan man skal være mellem andre; at finde et sted at passe ind uden at slå sig alt for slemt på alle de andre, som også bare leder efter deres sted, da er Paulus’ formaninger som den klippespalte, hvor Gud lod Moses stå i sikkerhed. ”Afsky det onde, hold jer til det gode. Vær hinanden hengivne”. Dét er en sikker grund at stå på. Dit sted, hvorfra du kan lade verden møde dig. Men når først du står der, - i sikkerhed, hånden tages væk fra øjnene, stryger kærligt over panden, og du løfter blikket, - når du ser på de andre og ser deres menneskelighed, deres smerte og deres mørke - når du først står dér, og ser det, så ser du Guds herlighed fra ryggen. Så er du forvandlet.

Derfor lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, Du som var, er og bliver én sand treenig Gud, Højløvet fra første begyndelse, Nu og i al evighed. Amen

Julie Damlund
Lundehus Kirke

Salmer:
122, 131, 437, 319, 392